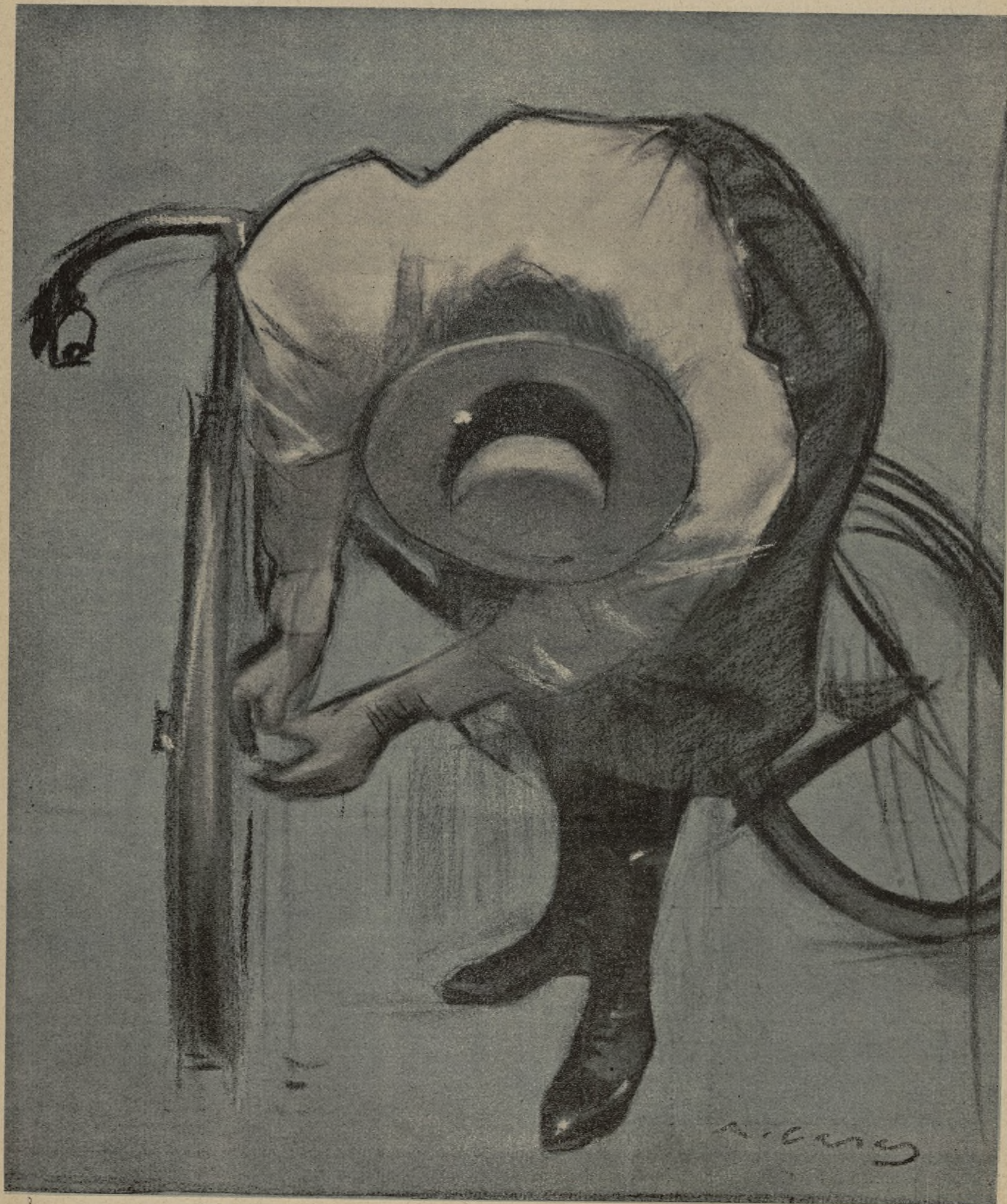

Num. 8

Barcelona 22 de Juliol de 1899

10 cents.

Pèl & Ploma

Ayuntamiento de Madrid

El dibuix de la capsalera

Quan varem començar la publicació de PEL & PLOMA, encara que estavem decidits a no transigir amb lo que debíem fer, tractant-se d'una publicació dirigida a reviscolar un xic el gust quasi perdut; encara que sabíem la nostra obligació, no gosàvem començar amb dibuixos massa artístics pera no saccejar de sopte al petit públic que ns ajuda en aquesta obra d'interès general. Els fets han respost per la força de les coses, i com més s'ha acostat el dibuix a lo que deuria ser, més èxit efectiu havem experimentat. Per això el dibuix d'avui, que no debia sortir fins d'aquí molt temps, s'adelanta i anirà seguit d'altres semblants, ja que el bon gust del nostre públic s'adelanta a les nostres esperances. El dibuix de que parlem no admet descripció: és un escorç dibuixat molt *satisfactoriament*, i ara ja se sap que si no s'heu la cara no és pas perquè n Casas no n sapiga fer.

L'altra plana és una petita broma sense intenció dolenta, perquè és molt natural que nosaltres defensem els interessos *desinteressats* del nostre ram. Com diem en un altre lloc, la llàstima és que no hagi sortit tot lo bunyol que debia esser.

Petit laus du «Poil & Plume»

aux marins français

Puisque vous êtes français, vous avez trop d'esprit pour croire un seul instant que la petite charge que nous publions s'adresse à vous. C'est tout simplement une boutade dessinée par ces temps de Kodak et d'instantané à outrance. Quant à vous, c'est en vieux amis que nous vous saluons, car pour tous ceux qui font métier d'Art c'est vers votre pays qu'il faut lever les yeux, si l'on veut suivre, d'aussi loin que ce soit, les incessants progrès de l'esprit humain. C'est pour cela que nous vous souhaitons la bienvenue de grand cœur, vous qui arborez sur vos superbes navires le pavillon du pays le plus artiste.

Els instantanis

de «Pèl & Ploma»

La fotografia és una de les més extraordinàries conquestes d'aquest segle: amb la fotografia l'home ha deturat el temps, i, ajudat per la llum, pot contemplar per sempre més lo que abans no s'avia més que n els borrosos clixés que ls cors podien fer. Ara podem veure sempre que vulguem les coses més indiferents: un municipal de Chicago, una modista de Sant Pere de Riudevitlles, un notari de Nijni-Nowogorod, un cotxer d'El-

singfors, un nen de volquers de Pretoria, un goç perdiguer que s deia *Palomo*, la sogra d'un desconegut, un altre desconegut, i altres coses tant interessants, fins a reunir milions i més

milions de clixés i de positius. Lo més positiu és que si la fotografia és un descobriment meravellós, l'abús que se'n fa baix pretextos artístics encara ho és més. Que hi han fotografies admirablement hermoses i que s'heu amb molt gust, nosaltres som els primers en proclamar-ho i podríem provar-ho amb els pilots que n tenim per aquest motiu; però que s dongui una fotografia com obra d'art, això mai; que s facin fotografies pera conservar recorts de coses indibuixables, en bonhora; però que s prescindeixi de l'interpretació que pot donar-hi un obrer d'art que tingui talent, això tampoc. Així és que, carregats de màquines més o menys instantànies, celebrarem el passat diumenge l'arribada de l'esquadra francesa i de la redacció en pes (59 kilos) del PEL & PLOMA fent clixés de totes dugues entitats barrejades. En Casas va tenir l'idea de fer-ne a *mà*, i desgraciadament no li han sortit gaire bé, perquè hi ha gent que no serveix pera fer les coses malament. Sigui com vulgui, l'idea resulta, perquè ja poden mirar fixo, que no veuran res de l'esquadra, tal com de vegades surt en l'instantani veritable. La lletra del des-sota és molt poca solta, però ¿qui ls diu lo contrari?

El nostre estimadíssim amic A. L. de Barán ens ha favoregut amb un escrit ont explica el sacrifici que representa pel PEL & PLOMA una plana tant rapidament feta, ja que sols havem tingut set dies sencers pera fer sis clixés. Pera no ofendre-l, publiquem les ratlles del nostre amic, ja que naturalment hi toca molt en coses fotogràfiques, havent sigut col·laborador de la *Luz*, que fa temps se va apagar perquè no la feien els tocuts i homes de paraula que som en Casas i jo. *Tiene la palabra el señor A. L. de Barán:*

Los instantáneos de

«Pèl & Ploma»

Gracias á los incesantes progresos de la ciencia, que adelanta bárbaramente, el Arte dispone, desde los gloriosos descubrimientos de Daguerre, Niepce de Saint-Victor y Talbot, de un auxiliar poderoso, sublime, inefable. Los rayos luminosos, abriéndose paso por entre las sales de plata, fijan en las humildes placas de frágil vidrio la imagen de los seres queridos que los ojos hinchados de lágrimas no pueden, ay! contemplar!!! Si!! Cada fotógrafo, convertido en un nuevo Josué, para el Sol, y con sutil mano le conduce, por decirlo así, á través del objetivo, cual incauto viajero que, desconociendo el peligro, se internaría en el antro de la Esfinge. ¡La Esfinge!! ¿Por qué misterio incomprendible para nuestra débil mente se oculta en la película lo que descubre implacable el escrutador ojo de la cámara? Mantenerla en la oscuridad, un baño, dos baños, tres baños, y, triunfante, risueña, ora triste, ora indiferente, surge la imagen adorada, el paisaje á la sombra de cuyos copudos árboles se mecieron nuestras cunas, ó los caminos tantas veces seguidos con la que en días ya remotos nos desgarró el corazón.

Por esto, para demostrar palpablemente hasta qué punto piensa sacrificarse por el Arte, la nutrida redacción del PEL & PLOMA ha encomendado al eminente artista M. d'Avantage una suculenta colección de instantáneas, en donde si sorprende la naturalidad de las escenas, arroba el alma y embarga el espíritu la belleza de lo que por experta mano ha revelado en el laboratorio el mágico de nuestros días. El objetivo, este ojo moderno cuyos párpados neumáticos le cierran la visión, hasta que el fotógrafo oprime con certera mano la obediente esfera de *cautchú*, sale de los acreditados talleres de los Sres. Hair & Pen, de Londres. La cámara, negra y acordeonada como suelen serlo todas las cámaras, sirvió en *illo tempore* para cámara de los lores (la otra no es conveniente usarla, por las grandes dimensiones del objetivo). Las grandes placas han salido de la famosa fábrica de los Sres. Licht, sobrinos y nietos, de Katzenbrünnen,

y los clichés definitivos se han confluído a la pericia de nuestro colaborador Mr. Houses And Coal, de Bolapópolis.

Como se ve, el modesto semanario barcelonés va cumpliendo las esperanzas que hizo concebir al ver la luz por vez primera; y no reparando en sacrificios, siempre dolorosos para buenos catalanes, ha derrochado un capital para mantener su información a la altura que se merece la índole del periódico, obsequiando con una sorpresa a sus constantes favorecedores.

Así, siguiendo los pasos de los que van a la cabeza de la civilización, abriendo de par en par los objetivos con que nos

brinda la pródiga Fotografía, se desterrará del Arte lo que penosamente dibujan cuatro pretendidos artistas que ni en dos días pudieran dar feliz remate a lo que la Ciencia obtiene en un abrir y cerrar de obturadores. Saludemos, pues, al Progreso en el Arte fotográfico, y permítasenos que felicitemos una vez más al semanario de esta industriosa y trabajadora capital, aunque los plácemes vengan del más humilde y menos indicado de sus admiradores, y saludemos también a esta brillante marina francesa, en cuyos proyectores vemos nosotros los destellos de la civilización latina surgiendo de las encrepadas y transparentes aguas del azul Mediterráneo.

A. L. DE BARÁN

Més «Pel & Ploma» pel món

Quan tot just ha tornat a rependre l'escalfor de la llar la Direcció, propietat, redacció i col·laboració literaria del PEL & PLOMA, ens abandona pera anar als banys de Zuazo la Direcció, redacció, col·laboració i propietat artística del PEL & PLOMA. L'estada del indiscutible quefe d'aquest semanari serà sols d'algunes hores: el temps just pera pendre un bany, que diu que va molt bé pera treure el gust de l'aigua de mar. Sembla mentida que un semanari tant jove (trenta i tants anys) dongui pera tantes anades, estades i vingudes. De totes maneres, desitjem un feliç viatge an en Ramon Casas, am la seguretat que tenim que no escriurà ni un mot de lletra, però de que portarà ninots d'allí.

Projectes llohables

El Círcol Artístic ha circulat uns impresos on se fa part de uns projectes en vies de realització, entrant-hi les exposicions permanents de pintura i escultura, arts decoratives, biblioteca, classes am model i sales pera llegir, donar concerts i representacions de teatre íntim. La redacció dels impresos està concebuda en termes capaços de reunir totes les opinions, i és inútil dir fins a quin punt desitjaria el PEL & PLOMA que tant bons propòsits poguessin ésser un fet, perquè Barcelona, encara que no ho demani, ho necessita com el pa que s menja, com el cotó que fa filar y com les cases arrengrades am que s'va desesteticant.

La pensió de Roma

Felicitem al paisatgista Joaquim Mir per haver plantat en sec els exercicis que amb èxit excepcional havia començat a Madrid pera obtenir la pensió de Roma. Com que devia anar-hi pera obtenir algun resultat practic més immediat i més util pera l seu pervindre, resulta que s'acontenta am la segona medalla i les tres o quatre mil pessetes que reporta, que perdre quatre anys de joventut guanyant un concurs ont era l'únic que fos pintor, segons diuen els del jurat. Ademés, així no desapareixeràn les promeses que va realisant, evitant el contacte de la fonda de Roma.

En Toda consul a París

Ha sigut nomenat consul general d'Espanya a París l'Eduard Toda, que ho era a Londres. Per fi, durant la proxima exposició de París tindrem a París un amic que entendrà ls interessos morals ademés dels materials i que sabrà explicar-ho en bon francès de França. Al felicitar-lo, també ns en felicitem nosaltres.

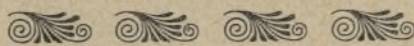
Adéu, Réjane!

Com temiem, la comedianta francesa incomparable no pot venir a Barcelona. Ens ho temiem, perquè recullint honors i profit a París, i tenint am prou feines el temps de descansar, no compreniem per quin motiu podia deixar-se convencer de venir aquí, que tant goig hauria donat a tant... poès.

Musics francesos que han tingut

la pensió de Roma desde l'any 70

1870, Maréchal, Lefebvre.—1871, Gaston Serpette.—1872, Gaston Salvayre.—1873, Paul Puget.—1874, Ehrart.—1875, A. Wormser.—1876, Paul Hillemacher.—1877, no s va dar el premi.—1878, Broutin.—1879, Georges Hüe.—1880, Lucien Hillemacher.—1881, no s va dar el premi.—1882, Georges Marty.—1883, Paul Vidal.—1884, De Bussy.—1885, Xavier Leroux.—1886, Savard.—1887, Gustave Charpentier.—1888, Camille Erlanger.—1889, no s va dar el premi.—1890, Carrand.—1891, Charles Silver.—1892, no s va dar el premi.—1893, Bloch.—1894, Rabaud.—1895, Pierre Leterey.—1896, Mouquet.—1897, d'Ollone.—1898, no s va dar el premi.—1899, Levadé i Malherbe.

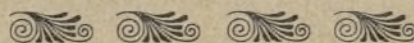
Tots els divendres, a les 10 de la nit.

Corrida de toros pels Putxinell·lis. Abans una peça en un acte.

Dijous i diumenges, a dos quarts de cinc de la tarda.

Funcions de broma per nois.

Se serveix beure i menjar a totes hores.

NOTA.—El clíxé de la primera plana i els dels anuncis del present número són fets per la casa J. THOMAS, 375, carrer de Mallorca.

El clíxé de la darrera plana és fet per la casa E. BLY & C^a, Ronda de l'Universitat, 9, pral.

Tipografia «L'AVENÇ»: Ronda de l'Universitat, 20, Barcelona. — Telefon 115

1. Un que anant-sen cap als toros, tot mirant-se ls barcos grans, si s descuida s clava d'oros.

4. Un moço de quadra que és fill d'un moço de l'esquadra, se quadra perquè la sogra vol anar a veure l'esquadra, i ell li diu: «Tant si us quadra com no us quadra, a fe d'un moço de quadra, fill d'un moço de l'esquadra, que a mi no m quadra l'anar a veure l'esquadra». (Fotografia feta sense esquadrar.)

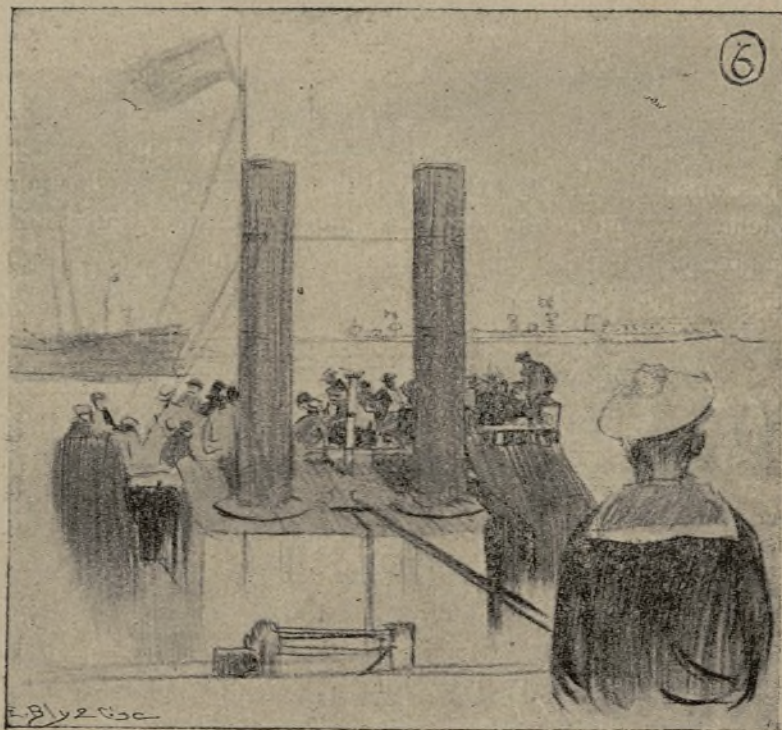
2. En Joanet Puig i Xirinaes, mirant-se la gent que està guaitant als que baden pera veure si se senta dir que algú sapiga si ve l'esquadra. A dalt de la grua, l'Utrillo fent-la volar.

5. Un home, un senyor, un mariner francès i un de mallorquí que va sense uniforme perquè no té de dur-ne.

3. El corresponsal *artistic* d'una revista propiament dita que demana a dos matelots francesos que s deixin instantaniar i li contesten que am fotografia no, que no més se deixarien mapar a pols per un que exposes al Camp de Mars (diu el grà), i jo als Camps Eliseus (diu el petit).

6. Un mariner francès, mirant-se l Montseny, s'estranya de veure una montanya. Els que van en el vapor no s'estranyen de res, perquè estan curats d'espant. A la dreta, *El Nuevo Vulcano*; als costats, dugues cofes.